

IKAR

ANNA
CAMPBELL

Polnočný bozk

Dá sa zlodejovi ukradnúť srdce?

ANNA
CAMPBELL

Polnočný bazk

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Anna Campbell
A RAKE'S MIDNIGHT KISS

Copyright © 2013 by Anna Campbell
All rights reserved.
Translation © 2021 by Miriam Ghaniová
Cover design © Matej Rudinský
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu A Rake's Midnight Kiss (Forever, Hachette Book Group, New York, 2013) preložila Miriam Ghaniová.

Redigovala Ľubica Janeva.

Korigovala Nikola Kubaliaková.

Obálku navrhol Matej Rudinský.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2021
ako svoju 1 844. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-8019-9

PROLÓG

*Dom Packhamovcov
Londýn marec 1827*

„Celý svet sa dozvie, že ste pobehlíca, madam.“

Tie slová sa ozvali dosť hlasno v preplnenej tanečnej sále. Ako každý, kto v ten teplý jarný večer prišiel do domu lorda Packhama, aj sir Richard Harmsworth natiahol krk, aby videl, kto ich vyslovil. A čo bolo ešte zaujímavejšie, komu ich povedal.

Bol dosť vysoký, a tak rýchlo rozoznal tých, ktorí sa zapojili do roztržky. Napokon si však pomyslel, že sa o to radšej nemal zaujímať. Dopekla, zasa sa prala niečia špinavá bielizeň na verejnosti.

Vedľa hlavných dverí stál svetlovlasý mladík obrátený k staršej peknej dáme s tmavými vlasmi. Na perách jej pohrával pohľadavý úsmev a neskrývala nevôľu. Chlapca Richard nevedel zaradiť, ale ženu dobre poznal. Augusta, lady Harmsworthová, jeho matka. Teda aspoň ho porodila.

Richard sa zo zvyku zatváril milo, ako keby na tom nezáležalo, no v hrudi mu vzkypel hnev. Škoda, že tomu škandálu nezabránil už pred tridsiatimi dvomi rokmi.

Extravagantný dav sa pred ním rozostupoval, ako keď Mojžiš kráčal po morskej hladine. Na chrbte cítil, ako ho prepaľujú stovky očí, ale na pozornosť bol zvyknutý. Dnes to však bolo bez obdivu. Namiesto záujmu spoločnosti

akoby cítil odpor. Richard a jeho matka vedeli, čo sa davom páči. Cirkus na verejnosti. Nebol si istý, ako toho mladého muža rozptýliť, aby sa tak nestalo.

Kútikom oka zazrel svojho najlepšieho priateľa Camdena Rothermera, vojvodu zo Sedgmooru, ktorý kráčal rovnakým smerom. Pozrel sa na svoju matku. Naposledy ju videl pred piatimi rokmi a zdalo sa mu, že vôbec nezostarla. Hriechy jej peknej pleti asi neškodili.

„Prestaň, Colby,“ ozval sa lord Benchley, jeden z pravidelných sprievodcov Richardovej matky, a prísne fľochol na mladíka. „Neurob pred všetkými zo seba blázna.“

Richard konečne spoznal toho, kto sa pustil do jeho matky. Lord Colby práve prišiel z Cambridgea a bol v meste nový. Augusta vždy mala okolo seba hľbu mladých mužov, ktorí ju obdivovali, ale len zriedkakedy si ich pustila do postele. To privilégium vyhradila pre skúsenejších, ako bol napríklad Bentley. Richard svoju matku odmietal, ale jej prenasledovateľov z nejakého dôvodu kontroloval. Pred svetom sa tváril, že mu je jedno, ako sa jeho matka správa, no pod tvrdou škrupinou si neochotne priznával, že je to ďaleko od pravdy.

„A tu je jeden z jej bastardov,“ povedal chlapec trpkou, keď sa Richard priblížil. „Teda aspoň ten, o ktorom vieme.“

Všetci navôkol zadržali dych. Aj hudba stíchla. Vysoký muž chytil Colbyho za rameno. „Čuš, Colby. Nemá to zmysel. Alebo chceš schytať guľku?“

Colby mu striasol ruku. Richard bol už blízko a všimol si, že mladík má v očiach slzy. Dofrasa, jeho matka zasa vyrobila nejaký problém, rovnako zničila život jemu.

„Dobrý večer, mama. Vidím, že stále potrebuješ okolo seba nejakú drámu,“ prehodil sucho. Človek by si pomyslel, že keď je bastard už tak dlho, nebude ho to viac bolieť.

Polnočný božk

Hrča, ktorá mu narástla v hrdle, však svedčila o opaku. Richard si dobre uvedomoval, že ich oboch pozorujú, a preto sa jej úctivo sklonil nad ruku. Skúsenosti mu dokázali, že keby dal na sebe niečo poznať, spoločnosť by ho roztrhala ako vlky.

Jeho matka skryla reakciu ešte lepšie. Nedala najavo nič, hoci odcudzeného syna stretla po takom dlhom čase. Pozrela Richardovi rovno do očí a krivo sa usmiala. Práve tým povestným úsmevom spôsobovala problémy mužskej polovici civilizácie rovnako ako Richardovmu otcovi, ktorý bol teraz ktovie kde.

Hovorilo sa, že mal o lady Harmsworthovú záujem, kým bol jej manžel sir Lester na diplomatickej misii v Rusku. Sir Lester sa však po šesnástich mesiacoch vrátil domov a tehotenstvo manželky sa už nedalo skryť. Škandál sa nekonal, sir Lester sa Augusty nikdy otvorene neopýtal na neveru a Richard sa stal ďalším baronetom, hoci o jeho pôvode kolovali pochybnosti.

„Hlúpa nenávisť,“ prehodila chladne jeho matka. Richard vystrčil lakeť, no hnev ho požíeral ďalej. Od školy trpel, lebo sa mu ostatní chlapci pre matkinu zhýralosť posmievali, dokonca mu ubližovali. Pýcha ho mohla naučiť, že odmietaním nič nedosiahne. „Naozaj.“

„Lady Harmsworthová, rád vás vidím.“ Cez dav sa konečne predral aj Cam.

„Vaša jasnosť.“ Trochu pohrdlivo sa uklonila. Richard na svojej matke nenávidel všetko, ale jej odvalu musel obdivovať. Vedel, koľko síl ju stálo držať vztýčenú hlavu. „Ešte aj vy mienite priliať olej do ohňa?“

Cam sa na ňu usmial. „Prišiel som vás požiadať o tanec.“

Augusta sa obrátila k Richardovi. „A ty, synu, čo tu robíš? Len mi nepovedz, že chceš brániť moju česť v dueli.“

Richard videl v jej očiach hnev, priam zlobu. Keby nebol súčasťou toho všetkého a jeho matka bola iná, asi by to považoval za opovážlivosť a aj on by sa tak zachoval.

Zvyčajne to fungovalo.

Aj naďalej sa však tváril neutrálne. „Ja nedorastené deti nestrieľam, nech sú akékoľvek drzé.“

Colbyho priateľ silnejšie zovrel chlapcovi rameno. „Pod, Colby, pôjdeme. A buď rád, že si neprišiel o život.“

„Áno, idem.“ Tvrdohlavý Colby však stál na mieste a zazeral na Richarda. Hlas sa mu chvel od rozčítania. „Vzdám sa šarmu tejto madam a prehliadnem naničhodníka, čo nevie ani to, kto ho splodil. Ani šperk Harmsworthovcov vám nepomôže zaradiť sa do spoločnosti. Vaše meno je pošpinnené.“ Tentoraz boli jeho slová ešte ostrejšie a dav sa posunul dopredu ako rozbúrené more, akoby hrozil, že Richarda zadusí. Boh pomáhaj Colbymu, prečo musí takto prezentovať svoje zlomené srdce pred celým svetom? Richard by mu najradšej stisol hrdlo, aby už toľko nerozprával.

„Šperk Harmsworthovcov? Bože, nikto tú čačku nevidel od Vojny ruží.“

Bol prekvapený, že Colby o šperku vie alebo pozná legendu, podľa ktorej ho mal vlastniť dedič Harmsworthovcov. Richard preháňal, keď tvrdil, že ten šperk je preč už od pätnásteho storočia, v rodine ho naozaj nevideli viac ako päťdesiat rokov.

„Chcete dokázať svoj šarm?“ zachichotala sa Augusta. „Môj drahý Colby, netrúpte ma.“

„Vy ste predsa napriek všetkému úžasná, lady Harmsworthová, nevšímajte si tohto mladíka.“ Cam, ktorý bol sám známy rôznymi škandálmi, vystúpil ešte viac dopredu a svojou autoritatívnosťou zastrel aj Colbyho. „Zatančujeme si?“

Polnočný bozk

Cam naznačil orchestru, aby začal hrať – akoby on sám bol hosťiteľ, nie lord Packham. Orchester spustil waltz a on s Augustou vykročili na parket tak dôstojne, že sa už nikto neopovážil utrúsiť jediné slovo. Richard bol opäť raz vďačný, že ho priateľ dostal z ošemetnej situácie.

Publikum sa začalo nechotne rozchádzať. Harmsworthovci si zasa raz vyslúžili nenávisť aj pohrdanie.

„Vezmite lorda domov,“ povedal Richard Colbyho priateľovi. Už mal všetkého plné zuby, unavili ho toľké opovrhovanie a pretváрка, že mu tie urážky neprekážajú. Ničilo ho, že sa hriechy jeho matky stále valia na jeho úbohú hlavu. Bol Harmsworthov bastard.

Hnev však postupne vyprchal a nahradila ho železná rozhodnosť. Nájde ten šperk a zapichne si ho do kravaty. A bude sa tak pred smotánkou premávať ako víťaz až dovtedy, kým všetci nepripustia, že hoci nie je ten pravý Harmsworth, je jediný, ktorého majú.

Potom sa už nikto neopováži nazvať ho bastardom.

PRVÁ KAPITOLA

Little Derrick
Oxfordshire september 1827

„D očerta!“

Genevieve vytrhol zo spánku nízky mužský hlas, ktorý hlasno zakľal. Potrebovala niekoľko sekúnd, aby si uvedomila, že zadriemala na stole vo svojej pracovni hore na fare. Sviečky zhoreli a miestnosť osvetľoval len vyhasínajúci oheň. V slabom svetle si všimla tmavý obrys pri okne. Hviezdnemu svitu zvonka bránila akási postava.

Od strachu aj hnevu znehybnela. Ako sa niekto opovážil vlámať do ich domu? Bolo to ako osobný útok. Jej otec a teta šli na večeru s vojvodom zo Sedgemooru na jeho majetok. Vojvoda málokedy chodil do tohto zabudnutého kúta, takže všetci boli nedočkaví, kedy ho uvidia. Pozvali aj Genevieve, ale chcela zostať doma a pracovať na svojom výskume. Sluhom dali na večer voľno.

Muž pri okne sa nehýbal, ako keby zisťoval, či je miestnosť prázdna, až potom sa chcel pustiť do svojej nekalej činnosti. Zatiaľ vládlo ticho. Konečne sa pohol a prikročil ku kozubu. Genevieve za stolom sledovala, ako zapálil sviečku.

Dopekla s ním, čoskoro zistí, že tu nie je sám. Rukou rýchlo nahmatala druhú zásuvku a otvorila ju, nesnažila sa ani stlmiť hluk, keď šmátrala vnútri. Sviečka sa rozhorela a votrelec ostro obrátil hlavu jej smerom. Genevieve vyskočila.

Polnočný bozk

Na trasľavých nohách obišla stôl a prinútila sa prehovoriť čo najpokojnejšie. „V tomto dome nenájdete nič cenné, čo by ste ukradli. Mali by ste odísť. Hneď.“

Namiesto toho, aby sa muž vylakal, vystrel sa. Pomaly zdvihol sviečku a osvetlil Genevieve. Na tvári mal čierno-sivú masku, akú nosili ľudia na maškarné bály. Niežeby ona na také udalosti chodila. „Asi by ste sa tak netvárili, keby tu nebolo čo kradnúť,“ precedil.

Áno, mala v ruke zbraň, ktorú vytiahla zo zásuvky. „Očividne ste si všimli, že táto fara stojí na kraji dediny.“ Vtom jej zišlo na um čosi hrozný. „Ste ozbrojený?“

Stuhol, ako keby ho tá otázka urazila. Potom sa znova zatváril pokojne a rozťahal ruky. „Pravdaže nie, lady.“

Bol to akýsi čudný zlodej. Síce nijakých iných nepoznala, ale aj tak sa správal čudne. Hovoril ako urodzený človek a zdalo sa, že mu neprekáža zbraň v jej ruke. Stisla pery a silnejšie zovrela pištoľ. „Pravdaže nie. Pri vašej práci predsa musíte očakávať odpor zo strany svojich obetí.“

„Ubezpečím sa, že dom je prázdny, skôr ako sa pustím do práce.“

„Ako dnes večer,“ prehodila chladne.

Pokrčil plecami. „Dokonca aj majster kriminálnik občas urobí chybu, slečna Barrettová.“

Žalúdok jej zovrel strach. Tentoraz nepomohlo ani najväčšie úsilie, aby sa jej netriasol hlas. „Odkiaľ poznáte moje meno?“

Stisol pod maskou pery a pristúpil bližšie.

„Držte sa ďalej!“ vyštekla a srdce jej búchalo tak silno, že ho cítila až pod rebrami a on ho určite musel počuť.

Jej pištoľ si vôbec nevšímal a zdvihol sviečku, aby si ju vo svetle poriadne prezrel. Genevieve sa čoraz viac zdalo, že to nie je skutočnosť. Všetko okolo nej však bolo známe, jej

pohodlná obľúbená izba, veci porozhadzované na stole, kopa stránok popísaných jej rukopisom. Predmety ležali na svojich miestach, navyše tu bol iba tento vysoký muž v maske, čo sa pobavene usmieval a okolo ktorého sa šírila aura elegancie. Mala nepríjemný pocit, že ide o nevydarený žart.

Pevnejšie zovrela ruky a zahľadela sa naňho. Keby mu nevidela tvár, nevedela by ho opísať strážnikom. Svetlo sviečky mu osvetľovalo výrazné zlatisté vlasy, bielu košeľu mal vpredu rozopnutú, na sebe nohavice a čižmy. Napriek takému prostému oblečeniu jej pripadali jeho spôsoby vznešenejšie. A hoci mu stále nevidela do tváre, čosi jej napovedalo, že musí byť pekný.

Veľmi zvláštny lupič, naozaj.

„Dobry zlodej si najprv urobí prieskum,“ odpovedal jej na otázku, ktorú mu nepoložila. „Hoci aj prieskum môže občas sklamať. Napríklad dedinské reči naznačujú, že ste mali byť dnes večer na soirée v Leighton Courte.“

„Chcela som...“ Uvedomila si, že reaguje príliš zdvorielo. Ruka s pištoľou jej trochu klesla, iba bezmocne mierila do podlahy. Zahryzla si do spodnej pery a znova zdvihla zbraň. „Zmiznite z tohto domu.“

„Zatiaľ nemám to, po čo som prišiel.“

Posunul sa bližšie a Genevieve pocítila ešte väčšie nebezpečenstvo ako pred chvíľou. Riziko, aké žena cíti s mužom. Uvedomila si, že sú tam len sami dvaja. Neuniklo jej, ako pohľadom prešiel po jej tele. Pochopila však, že je pred ním vo výhode, a trochu cúvla. Namierila mu zbraňou na hrud'. „Vypadnite, lebo vystrelím!“

Zamračil sa, ale naďalej sa tváril odmerane. „Drahá slečna...“

Stuhla. Akosi strácala kontrolu nad situáciou. Bolo to absurdné. Veď ona držala v ruke zbraň.

Polnočný božk

„Nie som pre vás nijaká drahá slečna.“

Ako keby si čosi uvedomil, zrazu sa uklonil. „Ako chcete, slečna Barrettová. Neurobil som vám nič zlé, takže ma nemôžete považovať za kriminálnika.“

Takmer sa rozosmiala. „Vlámali ste sa mi do domu. Vyhrážali ste sa mi...“

Prerušil ju. „Vy sama osebe ste ako hrozba.“

„Chceli ste niečo ukradnúť,“ dodala rozochveným hlasom.

„Zatiaľ som nič neukradol.“ Šarmantne sa na ňu usmial. „Preto mi dovoľte, aby som sa zachránil.“

„Choďte si radšej hľadať nejaké iné miesto, kde budete lúpiť,“ ozvala sa ostro. „Inak vás zamknem v pivnici a pošlem po policajného sudcu.“

„To by od vás nebolo pekné. Nemám rád malé uzatvorené priestory.“

„V takom prípade ste si nevybrali správne povolanie. Raz vás niekto chytí.“

Nevšímal si zbraň a urobil k nej ďalší krok. „Určite to s tým uväznením nemyslíte vážne.“

Cúvla a uvedomila si, že ju pritisol až k stolu. V spotenej dlani zovrela zbraň ešte silnejšie. „Pohnite sa a prisahám, že budem strieľať.“

Zapálil jednu sviečku na stole a sfúkol tú, čo mal v ruke. „Tichšie, slečna Barrettová, lebo si zakrvavíte koberec.“

„Ja...“

Viac nestihla, lebo ju prekvapivo rýchlo chytil za ruku, v ktorej zvierala zbraň. Stačilo zopár šikovních pohybov a už ju držal obrátenú tvárou k otvorenému oknu. Pritisol sa k nej, vyžarovala z neho nesmierna sila. Bol samá šľacha a samý sval, silno jej držal trup aj ruky. Hoci mala pištoľ stále v ruke, nedokázala by ju použiť.

Spočiatku akoby s ňou trochu flirtoval, takže sa príliš nebála, ale teraz ju priam zaplavila panika. Znova nastúpil strach. Preboha, čo si myslela, keď sa s týmto darebákom dala vôbec do reči? Ako keby sa aj ona bavila, a pritom zlodejmi opovrhovala.

Zadržala dych, od strachu začkala a zamrvila sa. „Pustite ma!“

Namiesto toho ju zovrel ešte silnejšie. Genevieve bola dosť vysoká a silná, nijaká krehká netýkavka, ale ten zlodej bol ešte vyšší a silnejší. Nikdy predtým si nemerala silu s mužom. Zaskočilo ju, ako rýchlo ju dostal. A to ju poriadne znepokojilo.

„Pst, slečna Barrettová, dávam vám slovo, že vám neublížim.“

„Pustite ma teda.“ Dychčala, mala pocit, že odpadne, ale nechcela to dať najavo.

„Až keď odhodíte tú zbraň.“

Snažila sa ho udrieť laktom do brucha, ale jeho zovretie nepovolilo. „Takže som vám vydaná na milosť,“ vydýchla bezmocne.

Chrapľavo sa zasmial. „Dá sa to tak povedať.“

Bol tak nepríjemne blízko, až cítila, ako mu pri smiechu vibruje telo. Znova stačilo pár šikovných pohybov a vytrhol jej pištoľ. Položil ju mimo jej dosahu na stôl.

„Budem kričať.“

„Nikto vás nezačuje,“ prehodil a v tej chvíli ho naozaj nenávidela.

„Ste hrozný,“ zasyčala a znova sa mu snažila vymaniť. Srdce jej divo bilo od strachu aj hnevu. Zlostila sa naňho aj sama na seba, že je taká hlúpa a slabá, že sa stane korisťou hocijakého muža.

„Ako myslíte.“

Polnočný božk

Obrátil ju k sebe a trochu odstúpil. Uvedomila si, že z neho nevyžaruje len sila, ale aj horúčava. Príjemne voňal nejakými bylinkami. Čerstvo, lákavo. Tento zlodej sa teda pravidelne umýva.

Urobil ďalší krok a otvoril dvere. Vliekol ju so sebou pod jednu pazuchu a v nej priam horel hnev. Pokúšala sa mu vymaniť, no nedarilo sa jej. Iba mu zaborila jeden necht do predlaktia.

„Prestaňte,“ tíšil ju a pritiahol si ju ešte bližšie.

„Za toto mi zaplatíte,“ zamrmlala. Neprestajne si uvedomovala jeho vôňu. Čo je to za arómu?

„Najprv by ste ma museli dostať.“

Kiežby radšej nepočúvala jeho hlboký príjemný hlas. Od zlosti jej očerveneli líca.

„*Au revoir*, slečna Barrettová,“ šepol jej do ucha, až zacítila jeho dych. Potom ju od seba prudko odsotil.

Postupne nadobudla rovnováhu, vtedy zabuchol dvere a zamkol ich zvonka. Určite vezme aj kľúč, pomyslela si.

„Neopovázte sa prehládavať dom, vy diabol!“ zakričala za ním, hodila sa dopredu a zabúchala na dvere z tvrdého dubového dreva. Ani sa nepohli. „Neopovázte sa!“

Lapala dych a pritísla ucho k dverám, aby počula, čo sa deje. V diaľke zachytila zvuk, ako keby niekto zatvoril vchodové dvere. Vari ho jej prítomnosť odradila od zradných plánov? Nechápala prečo. Veď túto situáciu mohol využiť, v dome bola jedine ona.

Treskla päťami do dverí a znova si spomenula, ako nevhodne ju držal. Bolo to však slabé slovo na opis toho, čo v tej chvíli cítila. Veď ju vliekol ako ovcu na strihanie, ktorú mali zbaviť rúna. A ona ho nedokázala zastaviť. Nikto ju nevyšlobodí, kým sa otec a teta nevrátia, a ktovie, kedy to bude. Reverend Ezekiel Barrett má rád spoločenské udalosti, bude

sa zabávať až do rána, ak ho Sedgemoor nevyhodí. Nie, musí sa dostať von cez okno, ktorým ten ničomník vliezol dnu.

V očiach ju štípali slzy, no na počudovanie stále cítila horúčavu, ktorú ten zlodej zanechal v jej tele. Ako keby sa jej ešte dotýkal. Už sa nebála, teda aspoň nie jeho. Ak jej chcel ublížiť, urobil by to, mal dosť možností. Teraz vní-mala znechutenie sama zo seba. Konala ako hlupaňa, žena, akými ona sama pohrdala. Veď mala zbraň, prečo ho nevy-hnala z domu?

Nastalo zlovestné ticho. Čo robí ten darebák? Potuluje sa ešte po dome alebo už naozaj skončil? Pozrela na stôl a poďa-kovala Bohu, že si nevšimol jediný cenný predmet. Na zlode-ja bol trochu nevšímavý, hoci jej nepripadal ani veľmi múd-ry. Skôr vyzeral bezočivý, pomyslela si. Každý profesionálny zlodej by predsa vzal zlatú podložku, v ktorej zhasil sviečku.

V tej chvíli čosi pristálo na koberci pri otvorenom okne. Genevieve sa zľakla, ale zároveň pocítila aj zvedavosť. Vzala zo stola sviečku a zdvihla ju vysoko nad hlavu. Na podlahe ležal kľúč. Rozčúlene sa vrhla k oknu, no nevidela nič, iba tmu. V diaľke ktosi zahvízdal starú známu melódiu *Ďaleko za horami*. Ten nehorázny zlodej, pomyslela si. Znova ju zaskočila jeho trúfalosť. Pieseň doznela a ten, kto ju pískal, zmizol v noci.

Genevieve trasúcimi sa rukami vzala kľúč a podržala ho v dlani. V tej chvíli jej napadlo čosi, čo absolútne nemalo výz-nam a inokedy by na to ihneď zabudla. Tá vôňa, čo ju zaujala.

Alojzia citrónová.

DRUHÁ KAPITOLA

Richard dopil brandy a oprel sa o koženú opierku kresla v knižnici v Leighton Courte. Veľmi potreboval niečo ostré. Čierna škraboška visela na polici. Keď ju mal na očiach, cítil sa ako lupič banky, ale ukázalo sa, že to bolo múdre rozhodnutie. Po šiestich mesiacoch pátrania detektívov sa konečne dozvedel, kde sa nachádza ten šperk.

„Má ho, ale mojím agentom presne nepovedala, či jej ho jej prateta Amelia naozaj odkázala. Vyliezol som cez jediné otvorené okno, ktoré som našiel. Vtedy ležal na stole, rovný ako nos na tvojej tvári.“

„Nezachádzaj do podrobností,“ ozval sa Cadmen Rothermere, vojvoda zo Sedgemooru. Vstal z kresla na druhej strane pri kozube, aby Richardovi dolial. Mal výrazné zelené oči a rovné čierne vlasy. V očiach mu svietil humor, ktorý však rozoznávali iba jeho priatelia.

Richard si uvedomoval výhody tohto spojenectva. Len dobrý priateľ by sa uchýlil na vidiek na takýto majetok, aby podporil kamaráta, a pritom si mohol užívať výhody svojho luxusného sídla v Derbyshire. Camov dom v Little Derricku poskytol Richardovi útočisko. Cam ho mohol dokonca predstaviť aj miestnym obyvateľom. Teraz však syčal od ne-

trpezlivosti. „Dopekla, prečo si ho teda neukradol, keď si ho mal rovno pred ksichtom? Pekne a šikovne. Potom by si sa mohol vypariť a ja som mohol konečne vyraziť na sever, aby som dozrel na žatvu vo Fentonwycku.“

„Nebolo by múdre ukradnúť ho.“ Richard sa slabo usmial a voľnou rukou škrabkal Siriusa za uchom. Pes neurčitého plemena driemal na podlahe vedľa kresla a dlhý ňufák mal položený na predných labách. Ani on nechcel zmeškať rozruch dnešného dňa. „Dám tej slečne najprv šancu, aby mi ho predala. Keby som ho ukradol, nemohol by som dokázať spoločnosti, že som naozaj držiteľ titulu a nikto by mi ani neuveril.“

Richard hovoril opatrnejšie, ako vyžadovali okolnosti. Až do toho večera videl ten šperk iba namaľovaný akvarelovými farbami v rodinných dokumentoch. Mal silné nutkanie vziať ho, no dnešné vlámanie plánoval iba ako prieskumnú misiu. Jeho agenti zašli k slečne Barrettovej niekoľkokrát, aby ten šperk kúpili, ale ani jeden z nich z nej nič nevytiahol. Nepripustila, že vlastní nejaký zaujímavý predmet. Ani to nepoprela, ani nepotvrdila, hoci každá stopa viedla na faru v Little Derricku. Dnešné vlámanie bol posledný pokus zistiť, či pokračovať v pláne, ktorý sa už aj jemu zdal trochu bizarný.

Hnev, ktorý ho pochytil na bále u lorda Packhama, ho neopustil dodnes. Chcel ten šperk ukradnúť, ale svet by ho mohol označiť za podvodníka.

„Som rád, že nemusím pridať krádež do zoznamu tvojich hriechov.“ Cam pozrel Richardovi do očí.

„Najprv ju skúsím presvedčiť.“ Odpil si drahého priateľovho brandy a v duchu si predstavil róznu vikárovu dcéru aj hnev, ktorý ho pálil už šesť mesiacov. A možno aj dlhšie. Celý život. „Mimochodom, slečna Barrettová mala zbraň.“

Polnočný božk

Cam sa prekvapene zasmial. „Naozaj? Výborne. Premýšľal som, či si sa stretol so záhadnou slečnou Barrettovou, keď jej otec a teta odišli bez nej na večeru, ale bolo príliš neskoro varovať ťa, že vikárstvo nie je prázdne. Prisahám, že keby si schytil guľku, ani ja by som nemal príjemný večer.“

„Som tvoj dlžník.“ Richard si vystrel dlhé nohy na modro-červený turecký koberec. V údoch pocítil príjemnú únavu.

„Naozaj si. Hoci musím pripustiť, že aj tu v Leighton Courte je mi celkom dobre. Mal som sem prísť skôr, hneď ako strýko Henry minulý rok otrčil päty.“

Richard sa uškrnul a Cam sa zviezol v kresle ešte nižšie. „Takže si si predstavoval nejakú škrobenú starú dievku? S nepeknou pleťou a so zvesenými plecami? Nijaké prsia? Takú, čo nazerá spoza zaprášených kníh?“

Richard pocítil nával tepla. Nie, v skutočnosti mala pekné prsia. Také akurát do ruky. Vskutku to bola pekná žena.

„Tá dáma je zaujímavá,“ zašomral a ďalej hladkal Siriusa po chlpatej hlave. Pes slabo zachrapkal, spokojný, že mu venujú pozornosť.

„Ak sa ti postavila s pištoľou v ruke, tak je naozaj odvážna. Očividne budeš pokračovať vo svojom neistom pláne.“

Richard sa usmial, spomenul si na odmeranú tvár toho dievčaťa. Namiesto starej dievky našiel krásnu amazonku. Vysokú, svetlovlasú, so žiarivými striebřistými očami, čo vôbec nečakal.

„Richard?“ oslovil ho Cam, keď dlho mlčal.

„Áno?“

„Prestaň sa venovať tej prekliatej ženskej. Zdá sa, že musela byť naozaj pekná. Odpovedz mi.“

„Musím o nej premýšľať.“ Richard vstal a bez vyzvania si dolial do pohára. Mávou karafou na Cama, ale jeho pria-

teľ iba pokrútil hlavou. „Nemám veľmi na výber. Mohol by som chodiť po súdoch a dokazovať, že teta Amelia nemala legálne právo zanechať ten šperk slečne Barrettovej, ale môže to trvať večnosť a nikdy nevieš, ako tí prekliati sudcovia rozhodnú. Slečna nebude vyjednávať s mojimi zástupcami, aj keby povedali, že za ten šperk ponúkam tisíc guineí.“

„Peniaze ňou zjavne nepohnú.“

„Niečo ňou pohnúť musí a ja zistím, čo to je. Našťastie pre mňa jej otec prijíma študentov. Stačí sa infiltrovať do domácnosti ako neskúsený študent a sledovať príležitosť. Určite sa časom dozviem, čím je tá deva zvláštna.“

Cam sa stále tváril nepresvedčene. „Uvedomí si, o čo ti ide, len čo začuje tvoje meno.“

Richard sa úlisne usmial a oprel sa o rímso nad kozubom. „Zoznám sa s Christopherom Evansom, bohatým ľahťikárom zo Shropshiru.“

„To si akože ty? A chceš ju zviest?“ opýtal sa Cam.

Richarda na chvíľu oslnila predstava, ako zväzda šarmantnú Genevieve Barrettovú, ale potom pokrútil hlavou. „Tak ďaleko určite nezájdem, priateľu. Budem s ňou trochu flirtovať, ale nezničím ju. Nechcem tej dáme nijako uškodiť, nech ma už k tomu šperku dovedie akoukoľvek cestou. Doprajem jej niekoľko týždňov svojej pozornosti a masťnú sumu, ale potom ju nechám tak, hneď ako ten šperk budem mať bezpečne vo vrecku.“

„Žena, ktorá na teba mierila pištoľou, nebude ľahký cieľ.“

Richard pokrčil plecami. „Som dosť skúsený, aby som dokázal ohúriť nejaké vidiecke dievča. Neboj sa, o chvíľu mi bude zobať z dlane.“

„Ja si skôr myslím, že ti odhryzne prsty. Naparuješ sa ako kohút, vidím to na tebe.“

Polnočný bozk

Richard sa kyslo zasmial. „Viem sa správať šarmantne, keď na to príde. Bože, to som sa naučil už dávno. A občas ma to zachránilo pred poriadnou nakladačkou od spolužiakov.“ Striasol sa, keď si spomenul na muky, čo prežíval ich priateľ Jonas Merrick, ktorý bol takisto nemanželský syn. Trápili ho na Etone, lebo bol príliš tvrdý, aby s nimi tú hru hral. Jonas sa však smial naposledy, keď ho vlani vymenovali za vikomta z Hillbrook. Aj Richard sa chcel toho dožiť, ale až potom, keď všetkým vyfúkne šperk spred nosa.

Cam sa tváril pokojne. „Nič nezmení okolnosti, za akých si sa narodil.“

„Možno nie,“ prehodil trpkó Richard. „Ty však určite zo všetkých najlepšie chápeš moju potrebu vzoprieť sa.“

Cam mal ešte pochmurnejšiu minulosť ako Richard. Povrávalo sa, že jeho matka vojvodkyňa sa delila o svoju posteľ s manželom a jeho mladším bratom. Nikto vrátane vojvodkyne nevedel, ktorý z Rothemerovcov bol otcom jej syna. Navyše škandál v takých vysokých kruhoch nikdy nezostával bez povšimnutia.

Richard a Cam teda celý život platili za hriechy svojich rodičov. Na Etone sa medzi nimi a Jonasom preto vytvorilo puto. Vydržalo až donedávna, potom šiel Jonas svojou cestou. Cam a Richard sa priatelili neochvejne ďalej napriek tomu, že Cam sa snažil zachovať si dekorum a Richard bol skôr prudérny. V ojedinelých chvíľach sa Richardovi zdalo, že sa Cam usiluje preniesť cez neblahú minulosť a chce dokázať, že je hodný svojho titulu.

Richard bol vďačný, že vo svojom živote stretol takéhoto priateľa. Camova oddanosť ho doviedla až na tento jeho malý majetok v Oxforde, hoci spočiatku voči tomu rázne namietal.